ALEXANDRE DUMAS

Alexandre Dumas

BONTEKOE

Traducere în limba română:
Lau** Voi******_******

IANUARIE - 2012

Portrait d'Alexandre Dumas par A. Maurin, lithographié par Delpech en 1842

WILLEM YSBRANTZ
BONTE-KOE VAN HOORN
Dits 't beelt van Bonte-koe dien Godt; en sijne swaert
Tot eleke verwonderingh, heeft wonderlyk bewaert
Mits hy de Doodt ontginck, self midden inde Doodt;
In 't water, Vuer in Moordt in Dorst en Hongers noodt

WILLIAM ISBRANTZ BONTEKOE VAN HOORN

Capitolul I
1619

Spre sfârşitul lunii mai 1619 trei nave olandeze, *Nieuw-eeland*, cu căpitanul Pierre Thysz, *Enekuisen* cu căpitanul Jean Jansz, şi *Nieuw-Hoorn*, cu căpitanul Bontekoe, după ce au dublat Capul Bunei Speranțe, fără a-l atinge, au virat, în soarele strălucitor, spre ținutul Natal.

Erau o sută treizeci şi doi ani de când portughezul Bartolomeu Diaz, trimis în expediție de celebrul preot Ioan, Papa Orientului, care după ce a cercetat ce s-a întâmplat în ultimele trei secole, chiar el însuşi a dublat involuntar capul, silit de o furtună care a umflat pânzele sale şi l-a deviat spre sud-est.

Din acea zi, o nouă rută către India a fost descoperită.

Pentru a nu descuraja expedițiile viitoare, regele Ioan al II-lea al Portugaliei a schimbat numele de Capul Furtunilor, care i-a fost dat de Bartolomeu Diaz când a revenit la Lisabona, în Capul Bunei Speranțe şi aşa a rămas de atunci.

Zece ani mai târziu, a fost rândul lui da

Gama[1].

El a trebuit să reia călătoria lui Diaz şi nu s-a oprit până când el nu a legat India de Portugalia, Lisabona de Calicut[2].

După ce el a denumit ținutul Natal, în memoria Naşterii Domnului Nostru, el a aruncat ancora la Sofala, s-a oprit în vechiul Ofir, după ce a trecut succesiv prin Mozambic, Kilwa, Montbasa şi la Melinda a primit un pilot cu experiența de la ultimul rege al acestui oraş, da Gama s-a aruncat cu hotărâre în Marea Arabiei, a trecut, după toate probabilitățile, printre Laquedives şi Maldive, pe 20 mai 1498 şi a ajuns la Calicut, centru comercial al Indiei, în acea epocă, cu toate că continentul vast se întindea de la Zanzibar la strâmtoarea Malacca.

Apoi a venit rândul lui Camõns, un Homer al Oceanului Indian, *Lusiades*[3] este relatarea epică a

---

[1] Vasco da Gama, conte de Vidigueira (n. 1469 în Sines - d. 24 decembrie 1524 în Kohi India), a fost un explorator portughez din perioada Marilor Descoperiri care a descoperit calea maritimă dintre Europa şi India.

[2] Calicut = *Kozlikode*, oraş in India — cunoscut si drept Calicut sau Kerala. (n. t.)

[3] Luisiada = „*Os Lusiadas*”, poem de Luís Vaz de Camões (uneori anglicizat Camoens).
Scris în mod homeric, poemul se concentrează în principal pe o interpretare fantastica a călătoriilor portugheze de descoperire din secolele XV si XVI. „Os Lusíadas” este considerată ca epopeea naţională a Portugaliei, aşa cum *Eneida* lui Virgil a fost pentru vechii romani, iar *Iliada* şi *Odiseea* lui Homer pentru grecii antici. Acest poem a fost tipărit prima data în 1572, la trei ani după ce autorul a revenit din *Indii*. (n. t.)

călătoriei sale.

Camõns şi-a pierdut un ochi în timp ce lupta împotriva maurilor din Ceuta, aproape în acelaşi timp cu Cervantes care şi-a pierdut o mână în luptă împotriva turcilor de la Lepanto.

Aflăm câte ceva despre vizita la Goa, despre luptele de la Chembe, Capul Guardafu şi Muscat, unele versuri satirice îl prezintă pe exilat ca guvernator în Insulele Moluce, cum Dom Constantine de Bragance a fost desemnat curator al posesiunilor din Macao, când nu era încă născut, aşa şi Camõns a guvernat posesiuni încă nedescoperite, el a scris în poemul său, cum a navigat cu cele două comori ale sale, o comoară a bogăției şi comoara poeziei, pentru a reveni la Goa, modul în care nava a naufragiat pe coasta Siam, poetul abandonează aurul în Marea Chinei, dar ridicând poemul deasupra apei, şi-a salvat viața cu o mână şi alta nemurirea lui.

Vai! Deşi poemul *Lusiades* a fost publicat după şase ani, şi el a scos a doua ediție în acelaşi an, deşi toți portughezii ar putea să ştie pe de rost episodul gigantului Adamastor şi nenorocirile lui Inez de Castro, am văzut deseori pe străzile din Lisabona, sprijinindu-se într-o cârjă, un bătrân sărac mergând la mănăstirea din San Domingo, unde înconjurat de elevi, el preda lecții de teologie, în timp ce un sclav javanez cerşea pentru el şi-l hrănea din pomana primită.

Este adevărat că atunci când bătrânul

trecea, oamenii se opreau să-l privească, şi el putea auzi aceste cuvinte de consolare pentru mândria lui:

— Este Luiz de Camões, marele poet.

Dacă cineva adăuga:

— Este atât de sărac?

Se găsea o voce care îi răspundea întotdeauna:

— Nu, regele Dom Sebastien i-a dat o pensie.

Şi într-adevăr, regele Dom Sebastian pentru a sublinia generozitatea sa, din averea personală, i-a fixat o pensie de şaptezeci şi cinci livre pe an.

Astfel încât atunci când Dom Sebastian a fost ucis în expediția din Africa, pensia i-a fost luată poetului, cum luată i-a fost şi locuința din strada Santa Anna, deşi era locuința cea mai săracă din cartier.

Apoi, după ce Antonio, sclavul javanez a murit, iar nimeni nu a mai cerşit pentru poet, autorul *Lusiades*, descendent al unei familii de rang înalt, s-a sfârşit pe un pat modest de spital.

În ciuda degradării sale a traversat drumul spre mormânt, zâmbind.

Sărmanul poet a fost uitat de patria lui, dar el nu şi-a putut uita patria:

— Cel puțin eu mor înaintea Portugaliei!

Şi a fost aruncat într-o groapă peste care s-a lăsat să cadă o piatră fără nici un nume.

Şaisprezece ani după moartea sa, atunci când faima sa a început să crească, Don Gonzalo

Coutinho a propus să se ridice un monument poetului, dar aşa cum nu se ştia locul său de naştere, la fel de neclar era locul mormântului.

În cele din urmă un bătrân gropar şi-a amintit că într-o noapte furtunoasă, a fost îngropat un om fără părinți, fără familie sau prieteni, care a avut două handicapuri, o înțepătură în ochi şi o coapsă ruptă.

În acest mod a fost recunoscut Camõns.

Mormântul a fost redeschis cu mare fast, cadavrul a fost scos, transportat la o locație în apropiere unde a cântat corul de maici franciscane a mănăstirii Santa Anna şi noul său mormânt este acoperit cu marmură pe care s-a încrustat sau gravat această inscripție:

Aici se află Luis de Camõns
Prințul poeților din timpul său.
El a trăit sărac
şi mizerabil.
Şi a murit la fel.
Anul MDLXXLX ...

El a dormit liniştit şi onorat, aproape două secole, apoi într-o zi, în noiembrie 1755, cerul a găsit necesar să arate un semn teribil la naşterea unei regine, un cutremur a distrus Lisabona, biserica Santa Anna din Lisabona, şi cu o dată cu biserica mormântul autorului *Lusiades*.

Aceasta a fost regina Marie-Antoinette de

Austria.

Împărați şi poeți, Dumnezeu arată uneori ce soartă similară pentru univers o au toți, sunt egali!

Poemul lui Camõns a făcut India foarte populară. În curând după navigatorul Diaz, cuceritorul da Gama, poetul Camõns, a plecat şi negustorul Van Noort, numai că el a sosit în India din partea opusă, de-a lungul coastei Patagoniei, a traversat prin teribila strâmtoare descoperită de Magelan pe 28 mai 1520, şi urmând exemplul lui Sebastian del Cano, s-a întors în Oceanul Atlantic prin Capul Bunei Speranțe făcând ocolul întregii lumi în trei ani.

Acesta a fost începutul imperiului maritim al Olandei, aceşti fenicieni ai Europei care au fost atât de orgolioşi încât îşi ziceau măturătorii mărilor, şi în loc de pavilion aveau o mătură cu coadă pe navele lor.

Paisprezece ani mai târziu, amiralul olandez Georges Spilbergen bate flota spaniolă în largul coastei din Peru, şi stabileşte dominația olandeză în Insulele Moluce.

Erau cinci ani de la această victorie, când s-a dublat Capul Bunei Speranțe, cum am spus, de cele trei nave olandeze comandate de Pierre Thysz, Jean Jansz şi Bontekoe.

Cum au navigat cele trei corăbii până aici? Vom vedea cum.

William Isbrantz Bontekoe a fost numit în 1618 de către Compania Olandeză a Indiilor de Est căpitan pe *Nieuw-Hoorn*, cu un deplasament de 1100 de tone, pe care erau încadrați 206 membrii ai echipajului şi era destinată comerțului.

El a părăsit Texel pe 28 decembrie şi pe 5 ianuarie, după ce a părăsit *la Manche*[4], această corabie a fost atacată de trei furtuni atât de teribile că el a crezut pentru o clipă că s-a sfârşit călătoria sa.

Providența însă a dispus altfel: după cincisprezece zile de mare agitată, pericolul a încetat, un calm relativ s-a instalat, Bontekoe a plecat, nu se ştia dacă el va ajunge, spre Oceanul Indian, prin Strâmtoarea Magelan sau pe la Capul Bunei Speranțe.

Vânturile trebuiau să decidă soarta lor dacă îi vor abate spre est sau spre vest.

Înainte de a ajunge în insulele Canare, s-a întâlnit cu cele două nave cu care l-am văzut în jurul Capului.

După trei săptămâni de calm, un vânt de sud-est le-a împins în Marea Caraibelor, în mijlocul bancurilor stâncoase numite Abrojos.

Ei au avut o soartă fericită, în timp ce căutau să găsească insula Tristan d'Acunha, s-a stârnit un vânt teribil spre Capul Bunei Speranțe,

---

[4] La Manche = Canalul Mânecii.(n. t.)

au fost abordați atât de repede încât, de teama de a fi aruncați pe coastă, au virat la sud, şi încrezători în echipajele lor sănătoase şi viguroase, cu o rezervă bogată de apă, ei au decis să dubleze Capul fără a atinge coasta.

Acesta a fost modul în care au ajuns lângă ținutul Natal. Căpitanul Jansz, care avea ca destinație coasta Coromandel, i-a părăsit pe Thysz şi Bontekoe virând stânga pentru a intra în Canalul Mozambic.

Un pic mai târziu, au apărut unele dispute dintre Thysz şi Bontekoe, Thysz a navigat spre coastă şi *Nieuw-Hoorn* a fost lăsată singură.

Erau la 23° latitudine sudică când au pierdut din vedere nava *Nieuw-eeland*.

După ce au dublat Capul starea de sănătate a echipajului s-a schimbat. De la 30°, boala s-a instalat în cadrul echipajului, şi cinci sau şase zile după ce Bontekoe a fost părăsit de ultimul său tovarăş, el avea patruzeci oameni bolnavi.

Întrucât cel mai apropiat pământ era Madagascar, a hotărât să navigheze spre această insulă, şi s-a îndreptat spre Golful Saint-Louis.

Dar această coastă era explorată puțin, şi, deşi însuşi Bontekoe a cercetat-o cu o şalupă, în timp ce nava naviga cu mare atenție, deşi localnicii pe care i-au întâlnit de-a lungul coastei le făceau semne să se aproprie, deşi aceste semne păreau să indice un loc de acostare, deoarece coasta nu oferea nici un refugiu, marea putea să

rupă corabia aproape de mal, după o încercare zadarnică când un marinar care a încercat să înoate şi a fost forțat să revină la şalupă fără a fi atins malul, el a trebuit să se întoarcă la bord, după o oboseală inutilă.

Echipajului, care stătea pe punte, monitorizând toate evoluțiile din şalupă, şi a văzut-o venind înapoi a fost cuprins de disperare, dar Bontekoe, care era adorat de marinarii lui, i-a încurajat să aibă răbdare.

Ei au decis să caute un punct de ancorare înapoi mai spre sud până când au atins 29°, dar aceleaşi probleme au continuat să existe, s-au răzgândit încă o dată şi s-au decis să meargă spre una sau alta dintre Insulelor Mascarene.

Astfel, acestea erau cunoscute şi atunci şi astăzi ca insulele Mauritius şi Bourbon.

Bontekoe era nevoit să aleagă între cele două insule.

Dar mai întâi au văzut insula care era cunoscută sub numele de Insula Bourbon, pe aceasta au încercat să acosteze. La două sute de paşi de țărm au ancorat la patruzeci de stânjeni adâncime.

Dar încă un obstacol teribil se afla în fața lor, marea era albă de valurile brizanților, deci au coborât şalupa, un echipaj de bărbați sănătoşi au pornit să caute un loc de debarcare: ei au început imediat căutarea, şi s-au întors după două ore. Ei au fost în măsură să spună că au dat de un

pământ în mijlocul unei vegetații minunate, şi au adus o mulțime de broaşte țestoase.

Ştim ce mană binecuvântată oferă aceste biete animale împotriva scorbutului, astfel încât toți pacienții au fost unanim de părere să meargă pe uscat, ceea ce a refuzat armurierul navei, pe nume Hein Rol.

El credea că nava ar putea devia, şi dacă aşa ceva s-ar întâmpla, debarcații ar fi pierduți.

Dar pentru aceşti nefericiți, insula era un loc încântător, unde ei s-ar putea restabili după un bun sejur.

Rugăciunile lor pentru ca aceştia să fie debarcați pe acest pământ pe care aveau să găsească un leac doar atingându-l, a devenit atât de insistente încât Bontekoe nu a putut rezista, el a păşit în mijlocul punții şi a spus că împotriva riscului, a ceea ce se poate întâmpla, toată lumea va merge la țărm.

Această declarație a fost întâmpinată cu strigăte de bucurie de întreg echipajul.

Pacienții au fost în grabă încărcați în şalupă. Bontekoe le-a dat o velă pentru a face un cort, astfel încât aceştia ar putea sta mai multe zile pe mal.

El a încărcat şalupa cu dispozitive de navigat, un bucătar şi tot felul de ustensile necesare lor, şi a mers el însuşi cu ei pentru a-i îndruma.

Pe măsură ce se apropiau de țărm bucuria

marinarilor creştea, şi mai mulți nu au avut răbdarea să aştepte să ajungă: s-au aruncat în mare, au ajuns pe țărm înot, şi cum au ajuns, s-au rostogolit pe iarbă strigând la tovarăşii lor, care în curând li s-au alăturat.

Şi într-adevăr, visul din imaginația lor era realitate, abia ajunşi sub umbra copacilor înalți, o dată atins țărmul noilor Antes şi au spus că simt cum le revine puterea.

Apoi un stol de porumbei s-a rotit în jurul lor, fără a fi speriați, în orice mod de prezența lor, şi asta arata că insula era pustie, deoarece aceştia nu au fost speriați de prezența omului. Ei se lăsau prinşi cu mâna şi omorați cu bețe.

Două sute au avut această soartă în prima zi.

După care, pentru a varia felurile de mâncare, s-au dus să caute broaşte țestoase şi au prins cincizeci.

Bontekoe, văzând că de fapt nu are de ce să se teamă în această parte şi Providența s-a arătat atât de ospitalieră, i-a lăsat acolo şi s-a întors la corabie, pe care el a găsit-o ancorată necorespunzător, aşa că a dispus echipajului, în ciuda nerăbdării de a merge pe uscat, să caute un loc mai bun.

Echipajul a fost de acord.

Aşadar, în ciuda dorinței puternice de a merge pe uscat, la ordinul lui Bontekoe — pentru a nu pierde timp, deşi era întuneric, noaptea era

frumoasă, iar marea era calmă — el a coborât în şalupă şi a mers în căutarea de unui loc mai bun.

Puțin peste cinci mile el a găsit.

Era un golf bun cu un fund de nisip.

În zori căpitanul a început investigațiile sale.

Abia au plecat şi la o jumătate de milă de mers el a găsit un lac.

Din păcate, apa nu era în totalitate dulce, dar malurile sale erau populate cu gâşte şi dropii, copacii care aruncau o umbră deasă erau populați de papagalii gri, de porumbei, pasări de toate speciile, multe necunoscute şi orice culoare şi, la poalele acestor copaci, la umbra, ei au găsit o colonie de douăzeci şi cinci țestoase şi atât de grase încât abia puteau merge.

Bontekoe a rămas pe uscat cu trei sau patru bărbați, şi a trimis pentru a fi aduşi aici bolnavii, căci aici era o tabără mai bună decât prima şi apoi tot echipajul, căci golful de aici era bun pentru corabie.

Nava şi şalupa, după două ore, au sosit şi au fost ancorate.

Nava a ancorat în golf la douăzeci şi cinci de brațe de apă, iar echipajul a debarcat în patru etape succesive.

Marinarii sunt nişte copii sublimi. Spre disperarea tuturor, o luptă titanică urmează uneori bucuriilor copilăreşti de acasă.

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat cu echipajul navei *Nieuw-Hoorn* când au debarcat pe

insula Bourbon.

Coasta avea aspectul unei petreceri, mai puțin femeile, era ca un carnaval de la Teniers.

Unii au început să arunce năvoadele în lac, alții trebuiau să vâneze broaşte țestoase, alții au prins porumbei cu bețe şi pietre, şi unii alergau de bucurie, ridicau brațele, strigând cu voce tare şi spunând că ar trebuit să găsească un râu cu apă dulce.

Ei au aprins focuri, cu țepuşe din lemn au prăjit porumbei care au fost stropiți cu grăsime de broască țestoasă, gătite în propriile lor carapace, apoi au sosit pescarii: prinseseră un mare număr de anghile groase ca brațul unui om, s-a încins un adevărat ospăț. Marinarii au mai văzut, de asemenea, capre, le-au urmărit, dar nimeni nu a fost în măsură să le prindă, în afara unui țap bătrân, atât de bătrân încât coarnele sale erau mâncate de viermi şi nimeni nu a vrut să-l mănânce.

După trei zile, de fapt, pacienții au fost aproape vindecați, ei au fost aduşi înapoi cu ceilalți, mai puțin şapte, care continuă să sufere, ei vor rămâne pe țărm până în momentul în care corabia va naviga din nou în siguranță.

În cele din urmă au făcut provizii foarte mari de porumbei, broaşte țestoase şi anghile, care au fost sărate şi care a crescut buna dispoziție a echipajului.

În cele din urmă, au ridicat ancora, lăsând

pustie, aşa cum au găsit-o, această frumoasă insulă, numită Bourbon, care o sută cincizeci de ani mai târziu, va deveni una din cele mai înfloritoare colonii a Franței.

Capitolul II

Focul

Intenția lui Bontekoe a fost să acosteze în Mauritius, după ce ei s-au relaxat pe Insula Bourbon, astfel că echipajul a reluat munca şi s-au îndreptat spre a doua insulă pentru a desăvârşi vindecarea atât de bine începută pe prima.

Dar estimarea a fost greşită, au coborât prea mult, şi Mauritius, văzută de departe, a fost lăsata la stânga.

Apoi au început să regrete.

Unii pacienți au fost aduşi prematur la bord, încă două sau trei zile de odihnă şi s-ar fi vindecat.

De ce nu au fost sacrificate două sau trei zile, atât de puțin într-o astfel de expediție, unde sănătatea, este primul bun pentru marinari şi o adevărata bogăție pentru căpitan?

Preocuparea s-a adăugat, de asemenea, la tristețea acestor reflecții.

Dacă ar fi fost informat de capriciile acestei mări aproape necunoscute, chiar şi în ignoranța în care era încă, ar fi putut anticipa că s-ar putea ca la latitudinile sudice călătoria să nu fie atât de liniştită, înainte de a prinde un vânt bun, care să împingă corabia spre Bentem sau Batavia.

Dar credința sa i-a fost înşelată şi a mers drept spre Insula Santa-Maria, localizată la şaizeci de mile de Madagascar, ratând intrarea în Golful Anton-Gil.

Au venit în mod natural în partea de est a insulei şi au ancorat într-o adâncitură de pe coastă, la treisprezece brațe de apă liniştită, astfel că i se putea vedea clar fundul mării.

Insula Santa-Maria era locuită.

Locuitorii săi, deşi încă mai puțin obişnuiți decât cei din Madagascar să vadă europenii au fost dornici să urce la bord şi să aducă pui, orez şi băuturi răcoritoare, în plus s-au înțeles prin semne că vor aduce, în continuare vaci, oi şi alte provizii.

Pentru a deveni prietenul lor, Bontekoe a adus vin într-o cupă de argint şi ei au băut, sorbind ca un câine sau alt animal, punându-şi întreaga față în ceaşcă, apoi, imediat ce au băut, alcoolul şi-a făcut efectul asupră-le atât de repede căci nu erau obişnuiți, şi au început să danseze ca nebunii şi să țipe ca bezmeticii.

Ei aparțineau unei rase inferioare, această rasă galbenă ce descinde din platourile Asiei, şi erau goi, cu excepția unei țesături din cârpă pe care aceştia o purtau ca un şort.

În fiecare zi mateloții lui Bontekoe se duceau la țărm şi luau cu ei, clopote, linguri, cuțite, mărgele din sticlă sau coral, care erau folosite

pentru schimb sau chiar puternice obiecte de seducție.

Pentru fiecare dintre aceste obiecte ei luau un vițel, un porc, o oaie, orez, pepeni verzi, lapte pe care le aduceau în frunze mari, în țesături, în coşuri sau în boluri de lemn sau chiar în cupe de porțelan de China.

Dar, cum printre fructe lipseau lămâile şi portocale, tocmai acestea atât de necesare în prevenirea scorbutului, Bontekoe a hotărât să plece, pentru a face rost de acestea, într-o expediție la Madagascar.

Deci, el a încărcat şalupa, el a luat mărfurile pe care credea că ar putea să fie apreciate şi mai valoroase în Madecasses, pentru a scurta distanța dintre Santa-Maria şi Madagascar, el a intrat într-un râu, unde au început să vâslească.

Dar cu cât ei au avansat, râul a devenit mai îngust, copacii de pe fiecare parte au început să facă un baldachin de verdeață şi umbră, şi-au unit treptat ramurile lor, care se scăldau în apă, în cele din urmă trecerea s-a închis complet.

În plus, malurile acestui râu păreau pustii, şi cum copacii ce-l străjuiau nu produceau fructe, iar o ambuscadă de zece oameni înarmați cu săgeți şi ascunşi în spatele copacilor ar fi distrus până la ultimul marinar, fără a se putea opune lor, Bontekoe a dat semnalul de retragere şi s-au întors la bord.

Din fericire, după două zile au găsit un alt

loc pe Insula Santa-Maria nu atât de îndepărtat unde au găsit portocale, lămâi şi banane din abundență.

Nouă zile au petrecut în Santa-Maria.

În timpul celor nouă zile, echipajul navei *Nieuw-Hoorn* şi-a recăpătat forța deplină şi toți erau sănătoşi ca şi când abia au plecat din Texel.

În timpul celor nouă zile echipe de mai mulți marinari au fost la țărm, în aceste excursii au fost adesea însoțiți de un muzician.

Acest muzician cânta vechi cântece.

Deci a fost o mare bucurie în insulă. Muzicantul, în naivitatea lui le-a cauzat de fiecare dată o nouă surpriză şi satisfacție.

Unii s-au aşezat în cerc în jurul muzicianului, bătând din palme, alții dansau sau, mai degrabă săreau ca animalele sălbatice, şi din când în când, ca să mulțumească zeilor lor pentru plăcerea pe care le-a dat-o, ei îngenuncheau în fața stâlpilor pe care erau cioplite chipul acestora.

Până la urmă cele nouă zile au trecut, şi în timpul acestor nouă zile pacienții au revenit la starea lor de sănătate, nava a fost reparată cu cea mai mare grijă, au ridicat ancora şi au mers spre strâmtoarea Sunda.

La data de 19 noiembrie 1619 au ajuns la latitudinea strâmtorii, adică la cinci grade şi treizeci de minute pe la ora doua după amiază,

intendentul a coborât, ca de obicei, să scoată apă de băut pentru a doua zi, pe când încărca sfeşnicul de fier cu gaz dintr-un butoi mai mare s-a produs un accident.

Deci, a fost unul dintre acele accidente teribile de care se leagă catastrofe majore dintr-un caz nefericit, un fragment de fitil a căzut în gaura dopului, şi imediat a luat foc, s-a produs o flamă, care a sărit pe cărbunele din cală, imediat a ieşit afară după apă.

A aruncat câteva căni de apă în acel loc, apa la început a stins flăcările din cărbune.

El a crezut că totul s-a sfârşit.

Acest accident a ajuns la urechile lui Bontekoe, care a venit el însuşi în cală, au fost aruncate din nou găleți de apă peste cărbune şi au revenit în linişte pe punte.

După o jumătate de oră s-a auzit strigătul de „Foc!”.

Bontekoe se repezi la trapă şi a văzut, într-adevăr, o flacără crescând din partea de jos a corabiei: focul cuprinse cărbunele care arderea de sub apa aruncată.

Pericolul era cu atât mai teribil, cu cât nu mai erau doar trei sau patru butoaie de apa pe punte.

Nu era timp de pierdut.

Cărbunele trebuie stins cât mai repede posibil, au turnat toată apa în cală.

Dar apoi a apărut o altă problemă: prin

contactul apei cu flăcările cărbunelui a rezultat un fum atât de teribil că nimeni nu mai putea să rămână în santină.

Bontekoe, totuşi a rămas acolo.

El a înțeles că toată această responsabilitate, pe care o luase înaintea lui Dumnezeu pentru viețile echipajului său, față de proprietarii navei, este o povara a calităților sale.

El a rămas în mijlocul fumului, continuând să dea ordine, în timp ce în jurul lui se auzeau gemete şi înjurături.

Din timp în timp, el era fost obligat să meargă la trapă pentru a respira aer proaspăt şi curat în pieptul lui şi apoi se întorcea în mijlocul acestui fum, se pare că aceste inspirări puternice l-au ajutat să rămână în viață.

În cursul uneia dintre aceste ieşiri temporare, el l-a chemat armurierul Rol.

Acesta a alergat.

— Ce vrei, domnule?

— Cred că, i-a spus Bontekoe, ar fi necesar să se arunce praful de puşcă în mare.

— Dar, căpitane, a spus acesta, pulberea ne este necesară, ce se va întâmpla dacă vom fi atacați de pirați, sau ne apropiem de o insulă a cărei locuitori sunt ostili față de noi?

— Ai dreptate, a exclamat Bontekoe, vorbim mai târziu.

Şi a început să dea ordinele sale în mijlocul fumului, cu acelaşi curaj ca mai înainte.

Dar focul nu scădea, iar fumul gros a devenit şi mai gros. Bontekoe a fost forțat să se mute din cală în antepost.

A fost nevoie să scoată trapele şi să dea găuri mari în punte prin care au continuat să toarne apă.

Între timp, unii au coborât în mare, nu numai canoea mare, dar şi şalupa, care pentru cei de pe punte, care continuau să scoată apă, a cauzat o mare ruşine.

Dacă şi-ar fi aruncat ochii în jur, oamenii de pe *Nieuw-Hoorn,* care lucrau în tăcere, nu ar fi văzut nimic, doar o mare goală şi pustie.

Nu pământ, nu o corabie, nici o speranță de scăpare, nici un ajutor de aşteptat.

Din acest punct de vedere, pentru unii instinctul de conservare a funcționat, fiecare om a alunecat de pe margine, după ce coborâseră lanțurile ancorei în apă, şi o dată în apă, înotau spre şalupă, unde ascunseseră sub bănci provizii şi vele, şi fără să mai aştepte nici un moment au dat să plece în larg.

Astfel încât aceştia şi-au abandonat fără milă pe căpitanul lor, şi pe tovarăşii lor.

În acest moment armurierul Rol s-a uitat peste bord şi i-a văzut pe toți aceşti oameni roindu-se înot, înghesuindu-se în şalupă şi canoe.

— Ce faceți? a strigat el, în timp ce medita.

— La dracu'! Au spus ei, facem un lucru foarte simplu, ne vom salva, este un lucru foarte

natural, ne punem în afara oricărui pericol. Apoi, douăzeci voci au strigat: „Vino cu noi, Rol, vino cu noi!”

Armurierul s-a gândit pentru o clipă că, probabil, singura modalitate de a-i determina pe aceşti oameni să-l aştepte pe căpitan este să se alăture lor.

El a coborât la rândul său peste bord şi a mers înot.

Dar, fără avea timp pentru a vorbi şi asculta, fără a spune ceva, toți l-au văzut cum a tăiat parâma de la canoe, care încă-i lega de corabie şi în câteva secunde se aflau la mai mulți metri de navă.

Cu şalupa a făcut la fel.

Imediat a strigat: „Căpitane! Căpitane!” pornind spre bordul navei.

Bontekoe scoase capul pe trapă.

El i-a văzut pe cei care au rămas pe punte, palizi, tăcuți, arătându-i cu mână un obiect l-au văzut ei, dar el se afla în jumătatea inferioară a punții şi nu-l puntea vedea.

Dar alte strigăte au izbucnit de pe buzele palide:

— Şalupa! Şalupa! Ei fug!

Bontekoe s-a repezit pe punte, şi imediat a ghicit, oamenii lui au fugit de pericolul care-i amenința.

— Dacă ne-au părăsit într-un astfel de moment, a spus el, clătinând din cap, să nu se

întoarcă niciodată.

— Dar atunci ce să facem, Căpitane!

Şi toţi aceşti oameni, s-au uitat la Bontekoe ca şi cum el ar fi fost un zeu, iar soarta lor depindea de cuvintele pe care acesta le-ar spune.

Bontekoe era un om mai curajos decât alţii, poate, dar în cele din urmă acesta era doar un om.

El a aruncat o privire în jur, una din acele priviri care te paralizează.

Dar nicăieri nu a văzut nimic, nici pământ, nici o navă, doar cele două bărci, fără să ştie încotro mergeau, chiar mai proşti decât tovarăşii lor, fugeau cu viteză maximă.

Apoi, brusc, a luat o hotărâre:

— Ridicaţi repede ancora! a strigat Bontekoe.

Ei au răspuns imediat la ordinul căpitanului lor, începând să ruleze lanţul ancorei.

— Ştiţi ce vom face? le-a spus Bontekoe, vor încerca să ne alăturăm lor, şi dacă, odată ce i-am contactat, ei vor refuza să ne primească în şalupa lor, vom trece corabia peste acei nefericiţi să înveţe să-şi facă datoria.

Ca efect al acestei manevre şi ignoranţa fugarilor de a se orienta s-au apropiat doar la distanţă de trei lungimi de navă, dar atunci fugarii au făcut o manevră şi ajutaţi atât de vele cât şi de vâsle, au reuşit să plece.

Ultima speranţă a căpitanului de ai ajunge l-a dezamăgit.

El a oftat şi apoi a clătinat din cap ca şi cum pentru a elimina neliniştile lui:

— Vedeți voi, prietenii mei, a spus el, acum depinde doar de eforturile noastre şi să sperăm în mila lui Dumnezeu. Prin urmare, curaj şi să intensificăm efortul de a încerca să stingem focul, în timp ce alții vor arunca pulberea peste bord.

De data aceasta au trebuit să se supună şi să asculte prompt comenzile, şi să se sincronizeze pentru a crea în acest caz extrem unitatea de manevră.

S-a stabilit fiecăruia un loc de muncă ordonat, şi în timp ce douăzeci de oameni se ocupau de pulbere, Bontekoe distribuia burghie şi dălți pentru a da găuri în cala corabiei.

Dar au apărut noi obstacolele la care nu s-au gândit: frezele şi burghiele au întâlnit plăcile de metal ale corabiei şi nu au putut să le străpungă.

A fost ultima speranță. Această speranță s-a pierdut, corabia era o mare scenă de dezolare.

Cu toate acestea Bontekoe încă a reuşit să depăşească manifestările de disperare, şi el a cerut să se continue aruncarea pulberii în mare.

El însuşi a început să ajute la această acțiune periculoasă, lăsându-i pe alții să continue să toarne apă în cală.

Un moment s-a crezut că focul a scăzut, şi au respirat din nou.

Dintr-o dată Bontekoe a fost anunțat că focul tocmai a cuprins uleiul.

Atunci când pierderea a fost inevitabilă: au mai continuat să arunce apă peste uleiul în flăcări, apa a crescut în cală, focul a ajuns apropie de punte, şi totuşi în mod mecanic au continuat, pe fondul strigătelor şi țipetelor acestor oameni care lucrau în mijlocul fumului, cu gesturi de disperare, ei păreau nişte adevărați demoni.

Cu toate acestea, exemplul căpitanului îi stimula pe aceşti bărbați.

Aruncaseră deja şaizeci de butoaie de pulbere în mare, dar mai existau încă trei sute.

Au văzut focul venind inexorabil spre punte, şi în cele din urmă oamenii care erau acolo, deşi nu aveau nici o speranță de scăpare au abandonat pulberea, şi cu nevoia de aer şi spațiu au simțit în mare pericol, s-au repezit pe punte, strigând: pulberea, pulberea!

În acest moment mai erau o sută nouăsprezece bărbați pe corabie.

Bontekoe era aproape de gura magaziei principale, şi el era în cercul de şaizeci şi trei de oameni care aruncau apă.

Se întoarse spre cei ce strigau, a văzut pe aceşti oameni palizi, speriați, tremurături, a ştiut că totul era pierdut, a întins brațele spre cer şi a exclamat:

— Doamne! Dumnezeule, facă-se mila ta!

El nu a terminat ultimul cuvânt, când cu un zgomot teribil, corabia s-a deschis, aruncând flăcări ca şi craterul unui vulcan, şi el şi toți cei

din jurul lui au dispărut cu repeziciunea unui fulger, au fost aruncați în spațiu cu resturile încă arzând ale *Nieuw-Hoorn*.

Capitolul III

Apă

În timpul zborului în aer, a declarat Bontekoe însăşi când a povestit acest eveniment teribil, şi-a păstrat libertatea de spirit, dar a păstrat adânc în inima sa o scânteie de speranță.

Curând a simțit că se află în mijlocul flăcărilor şi a fumului, căzând în apă între resturile navei zdrobite într-o mie de bucăți!

În această situație, curajul său a crescut, şi i se părea că a devenit un alt om. S-a uitat în jurul său, şi a văzut marele catarg în partea dreaptă şi trinchetul în partea stângă. S-a apropiat de cel mai apropiat — catargul — s-a agățat, şi cu inima plină de lacrimi, văzând toate aceste lucruri triste care-l înconjurau şi a scos un oftat.

— Oh, Doamne! Este posibil ca această navă frumoasă să piară ca Sodoma şi Gomora!

Puțini oameni, trebuie să recunoaştem, au fost destul de fericiți pentru a scrie cuvinte similare cu cele pe care le-am tradus.

Bontekoe, totuşi a crezut că era singurul care a trebuit să supraviețuiască acestui dezastru.

Imediat după ce s-a agățat de catarg, abia a rostit cuvintele pe care le-am spus că el a văzut un val deschizându-se şi a apărut la suprafața apei un tânăr care a ieşit din adâncul mării.

A privit în jur, a văzut o parte din pintenul navei, a înotat viguros spre el, l-a apucat, şi apoi a ridicat nu numai capul, dar şi pieptul din apă, exclamând:

— Ah! Domnul fie lăudat! Sunt încă în viață!

Lui Bontekoe nu-i venea să creadă ochilor, dar când aceste cuvinte au ajuns până la el:

— Oh! strigă el, la rândul său, există un alt bărbat care mai trăieşte?

— Da! da! Sunt aici! răspunse tânărul.

— Cine eşti?

— Hermann Van Knipheusen.

Bontekoe făcu un efort, s-a ridicat el însuşi pe valuri şi l-a recunoscut, într-adevăr.

Tânărul a fluturat un catarg mic, şi s-a îndreptat în direcția unde înota căpitanul forțându-se să-l ajungă, ambii fiind la fel de obosiți:

— Hermann, a spus căpitanul, împinge pintenul navei spre mine, vom dormi pe el, şi o dată mai mult, ține-te bine de el, aşa vom împărți aceleaşi oportunități.

— Ah! da, căpitane! a spus tânărul. Ce fericire!

Şi, sănătos şi viguros, în ciuda săriturii în aer, în ciuda faptului că s-a scufundat în apă, el a împins pintenul spre Bontekoe pentru a se agăța.

A durat un timp, căci căpitanul era lovit la spate şi cu capul spart în două locuri, şi i-ar fi fost imposibil să ajungă la acel pinten.

Acesta era atunci starea lui Bontekoe, el s-a gândit că tot trupul îi era o rană, şi întreaga durere îl invada cu atâta forţă încât acesta a încetat brusc să vadă şi să audă.

— Spre mine, Hermann! a spus el. Cred că sunt pe moarte!

Hermann s-a apropiat de el, l-a prins, punându-l pe pinten, şi după câteva minute el a fost fericit să-l vadă deschizând ochii.

Ochii lui s-au îndreptat pentru prima dată la cer, şi apoi i-a coborât la suprafaţa apei, au căutat ceva la care s-au gândit amândoi: şalupa şi numai şalupa.

Ei au văzut-o, dar la o distanţă care părea enormă.

Seara a venit.

— Vai! Sărmanii de noi, a exclamat Bontekoe spre Hermann, cred că orice speranţă este aproape pierdută pentru noi. Este târziu, soarele coboară la orizont. Este imposibil pentru mine cel puţin, să mă menţin toată noaptea deasupra apei.

Ridicaţi inimile noastre la Dumnezeu, prin urmare, şi trimiteţi rugile noastre cu o resemnare completă a voinţei sale!

Am spus: marea lecţie a acestei cărţi, nu este ceea că veţi învăţa geografie, despre ţări necunoscute, despre obiceiuri noi, nu: e adevărul minunat care ţâşneşte o dată cu orice mare pericol, supremul pericol când spiritul omului se întoarce la Dumnezeu. Ambii au început să se

roage, atât de izolați în mijlocul oceanului, fără un sprijin în continuare, au simțit o astfel de umilință înaintea Creatorului, uitând totul, chiar pericolul pentru care s-au rugat Domnului să-i elibereze.

S-au rugat un sfert de oră.

Hermann, a fost primul a încetat să se roage şi primul care a privit spre cer.

El a scos un strigăt de bucurie.

La acest strigăt, Bontekoe la rândul său, a ieşit din meditarea profundă şi se uită în jurul lui.

Şalupa era doar la o sută de metri de ei.

Văzând aceasta Bontekoe a făcut un efort, şi pe jumătate ieşind din apă a strigat:

— Salvați-ne! Sunt căpitanul! Suntem doi bărbați în viață!

Un strigăt s-a auzit de la marinarii din şalupă, care căutau surprinşi în jurul lor, şi care au strigat la rândul lor, ridicând brațele spre cer:

— Miracol! Este posibil? Căpitanul este încă în viață!

— Da, da, prietenii mei! a spus Bontekoe. Veniți, veniți!

Marinari şi-au luat avânt. Apoi, anticipând direcția şalupei Hermann nu a avut răbdare să aştepte, el s-a desprins de pinten şi a înotat spre ea.

Cinci minute după aceea a fost în şalupă.

Fiind grav rănit, Bontekoe nu a putut face acelaşi lucru.

— Prietenii mei! a strigat el, dacă vreți să mă

salvați, veniți spre mine pentru că eu nu pot înota.

Dar marinarii au ezitat: marea era acoperită de resturi, un catarg ar putea lovi şalupa, iar şalupa se putea răsturna sau se putea găuri.

Apoi, ocolind cu grijă resturile corăbiei au ajuns în cele din urmă la căpitan, care fără îndoială nu ar fi putut ajunge singur în şalupă.

Acolo el l-a găsit pe armurierul Rol, pe al doilea pilot Meinder Kryn şi treizeci de marinari.

Toți aceşti oameni se uitau cu uimire la Hermann şi la căpitan, nevenindu-le să creadă că mai trăiesc.

Numai că Bontekoe era într-o stare deplorabilă, suferea cumplit datorită rănii din spate şi a celor două de la cap.

El a făcut când erau pe Insula Santa-Maria un fel de cabină mică în partea din spate a şalupei, şi crezând că va muri, în dorința lui de a trece din această lume în evlavie şi contemplare în acel moment suprem, el a cerut oamenilor lui să-l ducă acolo.

Dar pentru siguranța lor, le-a dat încă acest sfat, crezând că acesta era ultimul pe cere li-l dă.

— Prietenii mei, a spus el, dacă vreți să mă ascultați, rămâneți noaptea asta lângă resturile corabiei. Mâine, în zori, poate puteți salva ceva de mâncare şi poate găsiți busola.

Şi într-adevăr, când ei au fugit atât de precipit abia au luat câteva butoaie de apa şi

câteva kilograme de biscuiți. În ceea ce privește busola, primul pilot, care suspecta o revoltă a echipajului, o scosese și o ascunsese în cabina pentru pasageri.

Noapte a venit.

Dar, în loc să urmeze sfatul căpitanului pe moarte, Rol a fost obligat să comande marinarilor să ia vâslele și să vâslească.

— Încotro? Au întrebat marinari.

— La noroc! A spus Rol. Dumnezeu ne va conduce.

Imediat cele două bărci au plecat, navigând destul de aproape una de alta astfel încât să nu se piardă din vedere, în ciuda întunericului.

A doua zi au fost, de asemenea, departe de pământ și nu au putut vedea cu ochiul liber decât cerul și apa. Așa că au decis să verifice dacă căpitanul era viu sau mort. Bontekoe toată noaptea, prin suspinele sale, a dat câte un semn de viață.

El trăia, și lui chiar îi mergea un pic mai bine.

— Oh! Căpitane, i-a spus Rol, suntem la mila Domnului! Nici un pământ în apropiere, nici o corabie la vedere, și noi suntem literalmente fără hrană, fără apă și busolă.

— E vina ta, i-a spus Bontekoe, de ce nu mai crezut noaptea trecută? De ce nu ai stat toată noaptea printre resturile corabiei, în timp ce eram agățat de pinten am observat în jurul meu cum

pluteau bucăți de bacon, brânză şi tot felul de provizii.

În această dimineață le-am fi adunat, şi câteva zile, cel puțin nu ar fi fost expuşi să murim de foame.

— Ne-am înşelat, căpitane, a declarat Rol, dar iartă-ne, ne-am pierdut capul. Acum, faceți un efort, vă rugăm, lăsați cabina şi încercați să ne conduceți…

Bontekoe încercat să se ridice, dar a renunțat imediat:

— Vezi tu, prietenul meu, a spus el, este imposibil, eu am întregul corp atât de distrus încât nici nu pot sta, darămite să mai dau şi ordine.

Cu toate acestea, la insistența marinarilor, şi cu ajutorul lor, Bontekoe a reuşit să se sprijine de cabină şi să stea ridicat.

Apoi el a întrebat ce alimente mai sunt.

I s-a raportat că vreo şapte sau opt kilograme de biscuiți.

— Opriți vâslitul, a spus căpitanul imediat.

— De ce?

— Pentru că vă veți irosi forțele în mod inutil şi nu aveți cu ce să le recuperați.

— Dar vom muri fără a face nimic, cum vom scăpa cu viață? au întrebat aceşti oameni disperați.

— Veți strânge toate cămăşile şi păturile voastre. Şi veți face o velă mare cosându-le între

ele cu fire de frânghie, pe care o veți ridica pe catarg. Spuneți să se facă la fel şi pentru cealaltă barcă. Când vom putem merge cu vele, vom face mai puțin efort. În plus, aceasta va fi cu adevărat o încercare în fața lui Dumnezeu, care ne va ghida atunci, şi, probabil, Dumnezeu care ne-a protejat până în prezent, va avea milă de noi până la sfârşit.

Ordinul a fost executat imediat.

În timp ce aceştia lucrau la velele lor, Bontekoe îşi număra oamenii.

Erau patruzeci şi şase în barcă şi douăzeci şi şase în canoe.

Aşa că unii dintre ei au avut grijă de sărmanul căpitan, care a uitat suferințele sale pentru a asigura mântuirea altora.

Nu era nici o pernă în barcă, ci doar o salopetă albastră: pe care o păstrau pentru o situație excepțională şi chirurgul, care s-a salvat din fericire, a avut ideea de a acoperi rănile cu cataplasme de biscuiți mestecați care i-au făcut bine.

În timpul acelei zile au lucrat la vele, aşa că au navigat în voia valurilor.

Spre seară au terminat velele, le-au ridicat şi le-au pus în vânt.

Era 20 noiembrie.

Din fericire, în acea epocă marinarii se puteau ghida pe o mare aproape necunoscută urmând cursul stelelor.

Bontekoe ştia perfect unde răsare şi apune soarele.

Cu toate acestea, pe 21 şi următoarele zile, deoarece oamenii au început să recunoască inadecvat aceste ghiduri celeste, s-a stabilit să construiască un sextant pentru a lua azimutul.

Tâmplarul corabiei, Tennis Sybrants, care avea un compas şi unele cunoştințe despre modul de a marca săgeata, a realizat acest instrument dificil, şi în cele din urmă, fiecare ajutând fie prin experiența lor, fie prin ceea ce citiseră prin manuale, au reuşit ă facă un sextant pe care l-au putut folosi.

Bontekoe desenă o hartă pe o placă, unde figurau insulele Sumatra, Java şi strâmtoarea Sunda, care despărțea aceste două insule, ca şi în ziua dezastrului, a lucrat toată după amiaza, el a constatat că s-ar putea să navigheze la latitudinea de 50° 30' latitudine sudică, aceasta ar însemna că sunt aproape de intrarea în strâmtoare.

Pământul nu se zărea, dacă ar fi avut norocul de al vedea, iar servi să rectifice greşelile şi atunci ar fi putut stabili punctul exact.

Într-adevăr, în aceste părți, totul era încă ostil, şi insulele şi continentul.

Vremea era teribil de capricioasă, noaptea era rece, iar ziua soarele îi devora.

Cu toate acestea nu existau ca provizii decât şapte sau opt kilograme de biscuiți.

Bontekoe a luat hotărârea cu inima strânsă

de a raționaliza proviziile, pentru ca acestea să ajungă cât mai mult posibil.

În fiecare zi, el distribuia fiecărui om rația lui, dar, deşi această rație era pentru fiecare abia de mărimea unui deget, în curând a văzut cum se termină.

În ceea ce priveşte apa, nu a ajuns mult timp, şi apoi au băut numai atunci când cerul a trimis sărmanilor abandonați vreo ploaie adecvată.

Atunci strângeau velele, şi ei le foloseau pentru a colecta cât mai multă apă, pe care o depozitau în două butoaie mici, singurele care erau curate, şi le țineau ca rezervă pentru zilele în care nici un strop de ploaie nu cădea.

În mijlocul acestei abstinențe duble, speranța era la recuperarea căpitanului, l-au implorat să ia porții duble şi triple de apă şi biscuiți, dar el mereu a refuzat, spunând că în fața morții şi sub ochiul Domnului, el nu era nici mai mult nici mai puțin decât ei, şi că în fața pericolelor el le va împărți cu ei.

Apa era în primul rând preocuparea lor, biscuiții s-au terminat în curând aşa că fiecare nor de pe cer părea să le promită apă, în timp ce mâncarea lipsea pentru totdeauna.

Apoi s-a văzut cum fețele lor se întunecau, şi apoi s-au auzit voci care rosteau plângeri răguşite, la început, şi apoi amenințări.

Ei au rămas prima zi fără mâncare, apoi o a

doua.

Câteva picături de apă au fost singurul sprijin al acelor oameni care au privit cu ochi înroşiți, plini de fulgere şi amenințări.

La început căpitanul a încercat să îşi folosească influența, dar această influență s-a pierdut treptat.

Cei mai înfometați murmurau că au greşit când l-au salvat, şi că el, care suferea la fel ca ei, ar trebui să moară, să moară cu ei din răzbunare, căci el prefera să rătăcească pe mare în loc de a-i aduce pe pământ.

Atunci când omul ajunge în acest punct de nebunie, nu e nimic de spus, instinctele lui devin neclare, şi este nevoie să te aperi împotriva lui aşa cum te-ai apăra împotriva unei fiare feroce.

În acel moment, ca şi cum cerul ar fi vrut să-şi exprime în mod direct Providența lui față de aceşti nefericiți a apărut un stol de pescăruşi care planau deasupra bărcii, şi în mod miraculos se lăsau prinşi cu mâna.

Fiecare a prins doi sau trei pescăruşi, îi sfârtecau cu dinții, beau sângele lor cald şi mâncau carnea lor crudă.

Bontekoe privea cu un fior. Era o teribilă lecție pentru el văzând că oamenii lui au prin gust de sânge şi erau dispuşi să devoreze şi alte tipuri de carne.

Sângele şi carnea, li s-au părut nişte delicatese.

Curând s-a sfârşit cu pescăruşi chiar mai repede decât s-au terminat biscuiții, şi apoi, aşa cum nu s-a văzut nici un pământ încă, am căzut în aceeaşi letargie.

Bărbații din canoe i-au abordat pe cei din şalupă, şi, conduşi de instinctul unui om în pericol suprem, după ce au schimbat câteva cuvinte cu cei din şalupă, ei au declarat că doreau să meargă cu Bontekoe în aceeaşi ambarcațiune, trăiesc sau mor împreună, şi, prin urmare, şalupa fiind cea mai mare dintre cele două bărci, şalupa îi va primi la bord pe cei douăzeci şi şase bărbați din canoe.

Deja această propunere mai fusese făcută o dată, şi nu a fost adoptată de căpitan, deoarece prezenta un mare pericol.

Prima dată a fost ascultat, dar acum ajunsese în punctul în care a crezut că orice comentariu ar fi inutil şi nu s-a aventurat într-un refuz categoric.

El a permis să se facă numai un transfer parțial, cât mai puțin periculos posibil.

Erau treizeci vâsle în barcă pe care le-a legat unele de altele, şi le-a aranjat în barcă astfel încât să se formeze un acoperiş sub care să stea oamenii, cei drept cam înghesuiți.

Oamenii au fost împărțiți în două echipe, şi din cei şaptezeci şi doi de bărbați, treizeci şi şase au trebuit să stea sub acest acoperiş şi treizeci şi şase deasupra.

Toți aceşti oameni erau sumbri şi întunecați, şi pe zi ce trecea, creştea tristețea şi disperarea lor.

O nouă pleaşcă, nu mai puțin providențială, nu a căzut din cer de această data, dar a lăsat-o apa.

Un banc de peşti zburători, urmăriți de doradele invizibile, se ridicau deasupra mării şi au căzut în barcă.

Fiecare om, cum făcuseră cu pescăruşi, a luat doi sau trei.

Dimensiunea medie a acestor peşti era cea a unui merlan.

Ca şi pescăruşii, peştii au fost consumați cruzi.

Au urmat încă două zile de post, dar după aceste două zile, foamea s-a făcut simțită din nou.

Tristețea, pentru un moment uitată, a apărut pentru a trece spre disperare.

Unii marinari mestecau gloanțe de plumb pentru a-şi potoli foamea, alții muşcau din iască pentru a-şi împrospăta gura.

În cele din urmă, alții, mai disperați, în ciuda recomandărilor căpitanului, au început să bea apă de mare şi totuşi, în ciuda suferințelor şi a greutăților întâmpinate, nimeni nu a căzut bolnav, şi Bontekoe, el însuşi cel mai nefericit dintre toți, a simțit că i se vindecă rănile.

Dar era clar pentru toată lumea că au atins dezastrul suprem, şi că printre aceşti şaptezeci şi

doi oameni, înghesuiți într-un spațiu atât de mic, urma să se întâmple ceva groaznic.

Într-o seară, doi bărbați l-au abordat pe Bontekoe. Căpitanul, care-şi ținea capul ascuns în mâinile lui, a simțit că aceşti oameni s-au oprit în fața lui şi, probabil, aveau ceva să-i spună, a ridicat capul.

Dar ei au rămas tăcuți pentru moment.

Bontekoe i-a privit, încercând să citească pe fața lor ce doreau.

În cele din urmă unul din cei doi bărbați a rupt tăcerea şi i-a spus căpitanului că echipajul a hotărât *„să mănânce muşchi”*.

— Nenorociților! a spus Bontekoe.

— Ne e foame! a răspuns marinarul.

— Asculta, a declarat Bontekoe, aveți încă un butoi de apa, este suficient pentru a susține viața tuturor timp de trei zile. Acordă-mi cele trei zile este termenul pe care l-a dat şi Cristofor Columb: nu mă puteți refuza.

Cei doi bărbați, s-au consultat cu tovarăşii lor şi au răspuns că cele trei zile au fost acordate.

Dar după cele trei zile ...

— Ah! numai dacă am fi fost pe pământ, a spus unul dintre ei în timp ce se retrăgeau, am mânca iarbă.

Bontekoe îşi şterse pe furiş o lacrimă, după ce a văzut că aceşti oameni au început să se plângă.

Capitolul IV

Pământ

În ziua următoare, Bontekoe, pentru a le reda curajul acestor oameni abătuți, a încercat să-i angajeze în munca de a estima ruta şi latitudinea, dar ei au dat din cap cu apatie, dar au rămas credincioşi promisiunii să aştepte trei zile pentru a pune în aplicare proiectul lor atroce de *„a mânca muşchi”*.

Au trecut şaizeci de ore şi deşi au băut mai multă apă, forțele au început să le scadă tot mai mult.

O mare parte a echipajului nu mai putea sta în picioare, printre alții şi Rol, era atât de deprimat că nu se putea mişca, şi întins pe punte, se vedea că nu-şi mai dă seama ceea ce se întâmplă în jurul lui.

Printr-o minune a Providenței, şi în ceea ce-l priveşte pe căpitan, o dată cu vindecarea rănilor sale, a început să-şi recapete puterile.

El a găsit voința şi vigoarea suficientă pentru a trece de la un capăt la altul pe barcă.

Aceasta era a doua zi a lunii decembrie, a treisprezecea de la dezastrul.

Pe la ora cinci cerul s-a acoperit de nori şi câteva picături de ploaie au început să cadă, ploaie, care a promis să-i răcorească pe aceşti

bieți oameni.

Ei au scos velele, le-au întins pe punte, şi toată lumea a ajutat la umplerea a două butoaie mai mici de apă.

Între timp, căpitanul a stat la cârma, şi, tot mai încrezător în sine, el era convins că s-au apropiat de pământ, de asemenea, a insistat să mărească sejurul de post, în speranța că ploaia se va opri şi ar putea vedea ceva la orizont, dar ploaia a continuat să cadă, după ce temperatura a scăzut mai mult, el a fost obligat să cheme un intendent, plasându-l la postul său, recomandându-i o maximă vigilență.

Apoi s-a întors în „pat" unde a început să se încălzească încet.

Abia s-a instalat intendentul de un sfert de oră la cârma că ploaia a încetat, orizontul a început să se limpezească, a privit şi uimirea a început să-i să crească. A pus mâna abajur la ochi, şi cu o voce tare a strigat în două rânduri:

— Pământ! Pământ!

La acest strigăt, toată lumea a găsit forța de a se mişca. Unii s-au grăbit să se ridice, astfel încât barca aproape s-a răsturnat.

Era într-adevăr pământ.

Un strigăt de bucurie, mulțumire, fericire, a ieşit din fiecare gât, dragostea de viață a revenit tuturor, şi toată lumea spunea: Pământ! Pământ! Ca şi cum cuvântul îi vindeca de bolile lor fizice şi

decăderea psihică.

Dar, aşa cum se apropiau de țărm, au văzut că marea lovea cu forța în stânci, astfel încât cu toată dorința de a pune piciorul pe țărm, au trebuit să caute mai întâi un loc de acostare.

Teribilul pericol de care tocmai au scăpat a făcut ca aceşti oameni să țină la viață mai mult ca oricând.

Ei au ascultat, de asemenea, cu docilitate observațiile admirabilului căpitan.

Au mers cu răbdare de-a lungul coastei, iar după o oră, au văzut un golf în care au intrat şi au aruncat ancora sau mai precis câteva bucăți de fier care a servit ca balast în şalupă.

Toată lumea s-a grăbit spre mal, cum era de aşteptat, iar o dată ajunşi pe țărm, căpitanul a îngenunchiat şi în numele său şi în numele tuturor, a mulțumit lui Dumnezeu. Oamenii, în măsura în care puterea i-a permis fiecăruia, au început să meargă pe insulă pentru a găsi ceva pentru a le satisface foamea lor.

Insula era complet pustie, iar rezultatul a fost doar faptul că au găsit un număr infinit de nuci de cocos.

Era, deja, o mare bucurie.

Lichidul din interiorul nucilor, sau lapte de cocos cum este numit, avea un gust plăcut, fiecare a băut cât a vrut, mâncând carnea de pe pereții nucilor, acestea s-au transformat în stomacul lor prin fermentare într-un lichior.

Aşa că toată lumea a avut un exces de băuturi alcoolice care, s-a manifestat atât de violent, încât căpitanul a început să creadă, atât el cât şi oamenii lui, că au mâncat o varietate pernicioasă, şi că toată lumea a fost otrăvită.

Durerea a fost atât de severă încât unii nefericiți s-au îngropat singuri până la gât în nisipul fierbinte.

După cincisprezece ore de suferință, durerile s-au potolit, şi, treptat, au dispărut în întregime.

Ei au încărcat barca cu nuci de cocos, şi după ce s-au asigurat că insula era într-adevăr pustie, au început a naviga pe la ora patru dimineața.

A doua zi, au ajuns la Sumatra.

În ciuda eşecului instrumentelor sale, Bontekoe nu a greşit.

Dar drumul nu a fost uşor; stâncile se întind de-a lungul întregii coaste.

Au navigat de-a lungul acestei coaste timp de mai multe ore.

În cele din urmă, patru oameni, înotători excelenți, s-au oferit să ajungă la țărm, şi să găsească de pe ţărm un loc unde s-ar putea acosta.

Oferta a fost acceptată, aceştia s-au dezbrăcat, păstrând numai chiloții pe ei, şi au înotat, astfel încât, dacă era necesar, să se poată salva reciproc.

La rândul său, barca s-a oprit până în

momentul în care au traversat surful, ținându-se cât mai aproape posibil.

Ei au ajuns la mal, după o luptă teribilă împotriva valurilor, dar fără un accident grav.

Odată ce au atins pământul, au mărşăluit de-a lungul coastei, în timp ce, la rândul său, barca a înconjurat insula.

În cele din urmă au ajuns pe malul unui râu şi au urmat cursul acestuia până au ajuns la gura de vărsare.

Căpitanul a fost de părere că ar trebui să ocolească acest punct de trecere, dar întregul echipaj a avut o opinie contrară.

Rămânea ca Bontekoe să conducă manevra, astfel încât să neutralizeze forța valurilor cu cea mai mare abilitate posibilă.

Prin urmare, pe fiecare parte a şalupei, el a pus doi bărbați cu o vâslă, şi a luat măsura ca între ea şi canoe să fie pusă o pânză de protecție.

Aceste măsuri de precauție luate, au dat piept cu valurile.

Primul val care i-a atacat a umplut cu apă jumătate din şalupă, dar erau pregătiți de accident, şi bărbații cu pălăriile şi încălțămintea lor au golit în măsura în care acesta se putea.

Imediat a venit un al doilea val.

Acesta a fost atât de mare şi furios, încât a copleşit echipajul care a crezut că este pierdut, dar în mijlocul a toate acestea, activitatea a continuat, au aruncat apa peste bord, prin toate

mijloacele posibile, care ar fi fost inutile dacă al treilea atac ar fi fost la fel de înalt ca şi primele două, dar din fericire, de data aceasta a fost scurt, şi când valul a început să crească, a ridicat din spate şalupa, care a trecut la barajul.

Au acostat chiar la gura unui râu.

Primul pas a fost să guste apa. Era dulce!

Această şansă a făcut ca într-o clipă, durerea şi oboseala, totul să fie uitat.

Toată lumea a strigat cu o singură voce: Jos!

Au urcat şalupa pe uscat, şi în câteva secunde, nu a mai existat vreun om în ea.

Acesta a fost un alt moment de fericire pentru marinari față de greutățile cu care s-au confruntat.

Imediat toată lumea a început să caute printre tufe, prin copaci, printre ierburi, şi în cele din urmă am descoperit o specie de fasole mică, similară cu cea din Olanda.

Au gustat-o: avea acelaşi gust, şi, probabil, că aparținea aceleiaşi familii.

Au instalat tabăra pe un loc ca un promontoriu în fața locului unde au acostat, unii bărbați, mai puțin obosit decât ceilalți, au cercetat împrejurimile şi după câteva minute, s-au întors cu tutun şi foc.

Aceste două obiecte dovedeau că de data aceasta era o insulă locuită, dar şi că cei care locuiau acolo nu erau foarte departe.

Erau două topoare în barcă. Doi marinari au

început să taie copaci, şi au fost aprinse trei sau patru focuri.

Marinarii s-au aşezat în jurul focurilor şi au început să fumeze şi să mănânce fasolea lor.

Seara a venit. Ei nu ştiam unde se aflau, nu au văzut încă vreun singur localnic.

Prudența era necesară aşa că au acţionat cu cea mai mare precauție.

Bontekoe a ordonat să dubleze focurile şi să pună trei gardieni în jurul taberei.

Luna era în ultimul pătrar, aruncând o lumină slabă.

Fiecare şi-a aranjat locul lui cât mai bine, şi în ciuda situației precare, au adormit.

Noi înțelegem că aceşti nefericiți au dormit buştean după paisprezece zile de navigație.

Pe la miezul nopții, unul dintre cei trei paznici a revenit încet, şi l-a trezit pe căpitan, i-au spus că un grup de băştinaşi avansau dinspre insulă.

Căpitanul i-a trezit pe oamenii lui.

Aceştia erau, din păcate, foarte slab înarmați, armele doar constau în cele două topoare de care am vorbit deja şi o sabie ruginită.

Bontekoe, a ordonat ca fiecare om să ia o bucată de lemn aprinsă şi să atace de îndată ce insularii apar.

Această idee a căpitanului a reînviat spiritele lor, fiecare şi-a confecționat arma din lemnele de foc, au aşteptat semnalul în linişte, şi la semnalul

dat, toți s-au repezit asupra dușmanului.

La vederea acestor şaptezeci şi doi de bărbați care s-au grăbit cu strigăte puternice şi fluturând sulițele lor aprinse, localnicii nu au apucat să tragă o singură săgeată, au fugit cât mai repede, răspunzând cu strigăte de furie la strigătele provocare de marinari şi apoi au dispărut.

Olandezii s-au întors lângă focurile lor, dar restul din noapte nu au fost tulburați de altceva decât de o aşteptare lungă.

Doar Rol şi căpitanul s-au retras la şalupă, astfel încât, dacă băştinaşii s-ar fi întors, şalupa să fie pusă cât mai uşor posibil pe linia de plutire.

În dimineața următoare, la răsăritul soarelui, toți ochii erau spre pădure.

Trei băştinaşi au ieşit şi au mărşăluit de-a lungul țărmului.

Trei marinari olandezi s-au oferit voluntar să meargă în întâmpinarea lor.

Primul contact în asemenea situații este foarte delicat, negociatorii au un rol foarte important față de interesele celor care participă de la distanță.

Într-adevăr, acest prim contact ar putea duce la pace sau la război.

Cei trei marinari, care au navigat deja prin mările din India şi China, ştiau câteva cuvinte în limba malaeziană, cu ajutorul căreia au sperat să se facă înțeleşi.

În cele din urmă nativii şi străinii s-au

alăturat.

Prima întrebare a fost făcută pentru olandezi, au fost întrebați din ce țară erau.

Marinarii s-au grăbit să răspundă că erau olandezi, şi s-au prezentat ca fiind marinari pe o navă comercială care s-a scufundat prin foc şi apoi, au întrebat la rândul lor dacă ar putea obține mâncare de care au cea mai mare nevoie.

Între timp locuitorii insulei, care păreau foarte timizi, au continuat să se apropie de tabără, dar numai trei au fost lăsați să treacă.

Numai că pânzele erau întinse peste podul format din vâsle, astfel încât nu au putut vedea ce era în partea de jos a şalupei.

Într-adevăr, această măsură de precauție a avut efect, băştinaşii a întrebat cu naivitate dacă au arme.

Bontekoe le-a spus că, din fericire, fiecare om a fost în măsură să salveze muscheta, pulbere şi gloanțe, arătându-le spre partea din barcă acoperită de pânze:

— Arsenalul este acolo, le spuse el.

Localnicii dacă ar fi avut o minte mai bună puteau ridica pânzele, dar ei nu au îndrăznit.

Văzând aceasta, cel puțin, curiozitatea lor a fost satisfăcută, cei trei au părăsit tabăra olandeză, anunțând că ei le vor asigura orez şi pui.

Marinarii s-au scotocit prin buzunare şi cu mare dificultate au strâns optzeci de reali.

După trei sferturi de oră insularii s-au întors cu pui şi orez fiert.

Au fost plătiți cu banii luați din punga comună, şi păreau mulțumiți cu prețul tranzacției.

Căpitanul i-a îndemnat pe oameni să ia un aer cât mai calm posibil şi să mănânce în linişte.

Cei trei insulari, între timp, a participat la cina oaspeților.

Apoi insularii au fost întrebați despre insula pe care se aflau.

Acesta era într-adevăr insula Sumatra, cum a presupus căpitanul, apoi au întrebat de golful Java; băştinaşii au indicat direcția cu mâna.

Prin urmare, totul era acum clar.

Singurul lucru pe care acum îl doreau echipajul era ca aprovizionarea cu alimente să fie suficientă pentru a-şi recupera forțele pierdute.

Căpitanul a decis să rişte totul pentru a le obține.

Pentru aceasta a decis să meargă pe râu şi să ajungă într-un mic sat ce l-au văzut în depărtare.

Prin urmare, căpitanul, a luat toți banii rămaşi, şi, cu patru oameni, au plecat într-o canoe mică.

Ajungând la sat fără dificultate el a trimis imediat oamenii lui, sub conducerea lui Ron să achiziționeze alimentele.

În ceea ce-l privește pe el, s-a oprit în sat să

se odihnească şi să ia masa lui.

Apoi după ce termină masa fără a avea grija de insulari, pe care nu i-a pierdut din ochi o clipă în timp ce a mâncat, el a cumpărat un bivol şi a încercat să-l ia.

Dar animalul era atât de sălbatic, încât a refuzat să meargă în mod categoric.

Apoi, cum se înserase, cei patru marinari ai lui Bontekoe au cerut să-şi petreacă noaptea în sat şi nu să se întoarcă la tabără decât în ziua următoare.

A doua zi, au spus ei, ar fi fost mai uşor să ia bivolul şi să-l ducă la tovarăşii lor.

Nu a fost şi opinia lui Bontekoe, care, fără a impune obligaţia de a se întoarce, a declarat că va pleca spre tabără în aceea seară, dar el trebuie să fie însoţit de un marinar.

Cei patru marinari l-au rugat pe căpitan să-i scuze, dar, invocând oboseala lor, ei au declarat că vor să profite de permisiunea de a şedea în sat.

Căpitanul i-a lăsat în pace.

Ajungând la marginea râului, el a găsit un număr mare de localnici adunaţi în jurul bărcii cu care veniseră.

Păreau puternic surescitaţi.

Bontekoe a înţeles că unii doreau să-l reţină, iar alţii să-şi continue drumul.

Era un moment dificil, la cea mai mică ezitare ar fi putut pierde totul, Bontekoe a mers la insulari, a luat pe primii doi întâlniţi de câte un

braț, şi i-a împins spre barcă ca un om ce comandă şi deține controlul.

Cei doi insulari l-au ascultat fără o rezistență deschisă, dar cu o reticență marcată îl priveau pe Bontekoe cu un aer plin de amenințări şi o dată urcați în barcă, unul stătea în față, celălalt în spate, şi ambii au început să vâslească.

Fiecare avea la brâu o centură din pânză de care era prins un stilet.

Situat în mijlocul bărcii, Bontekoe a analizat cu atenție situația şi spera să-i mențină sub dominația privirii sale.

După ce au parcurs o treime din drum, cel din spatele bărcii s-a ridicat, a venit la Bontekoe şi i-a spus prin semne că nu va merge mai departe dacă nu îi dă bani.

Bontekoe a exatras din buzunar o monedă mică pe care i-a dat-o.

Insularul a luat-o, a privit-o pentru o clipă cu un aer de incertitudine, şi, în sfârşit a înfăşurat-o în colțul bucății de pânză de la brâu.

Apoi s-a aşezat din nou.

Apoi a venit rândul omului care era la prova.

Scena s-a repetat după acelaşi tipic.

La fel cum a făcut cu primul, Bontekoe a extras o monedă de valoare egală şi i-a dat-o celui de al doilea vâslaş.

Acesta era considerabil mai solid decât celălalt şi o chiar mai nesigur ca tovarăşul său, se uita cu ochii alternativ la bani şi la om, şi era

evident că se gândeşte la următorul aspect:

Ar trebui să ia banii? Ar trebui să-l omoare pe om?

Şi să-l omoare pe om era la fel de uşor ca pentru a lua banii, din moment ce el era înarmat şi Bontekoe nu era.

Bontekoe nu a pierdut nimic din mişcările insularului, el a citit tot ce se întâmpla în mintea sălbaticului, deşi îi era frică chipul lui era perfect calm, inima lui bătea violent. Şi totuşi, au continuat în josul râului, şi chiar mai repede căci începuse refluxul.

Bontekoe era aproximativ la jumătatea drumului atunci când cei doi au început să schimbe câteva cuvinte, şi în curând vorbeau cu o vivacitate şi vehemență fapt ce i-au făcut griji curajosului căpitan.

Era clar că un complot era pus la cale între cei doi bărbați, şi Bontekoe a crezut că erau pe cale de a se năpusti asupra lui de fiecare parte şi să îl omoare.

Căpitanul a trimis o rugăciune mentală lui Dumnezeu, şi în acelaşi moment o idee ciudată i-a venit în minte, el nu a avut nici o îndoială că Dumnezeu i-a trimis-o.

A început să cânte.

În consecință Bontekoe, a început să cânte tare şi cânta o melodie foarte veselă olandeză.

La acest cântec neaşteptat, atât de puternic amplificat de ecoul pădurii de ambele părți a

râului, cei doi au izbucnit într-un râs sălbatic din toată inima.

Între timp, barca aluneca repede pe râu, şi peste câteva minute, căpitanul a putut vedea tabăra, şi-a dat seama că el era salvat.

Cu toate acestea el a continuat să cânte, zâmbind către cei doi ghizi şi anunțând întoarcerea sa în tabără.

Într-adevăr, atunci când vocea lui Bontekoe a ajuns la urechile oamenilor săi, fiecare şi-a lăsat treaba şi au fugit la malul râului.

A fost apoi rândul lui Bontekoe pentru a comanda celor doi insulari să vâslească, aşa că aceştia erau în stare să-i sărute mâinile atât de mult se temeau de siguranța lor.

Ei l-au ascultat, şi, la ordinul lui Bontekoe s-au apropiat de mal, ajunşi în tabără, căpitanul a sărit pe uscat, şi s-a închinat pentru faptul că a ajuns cu bine în rândul oamenilor săi.

Preocuparea olandezilor a fost mare când l-au văzut pe căpitan singur.

Când l-au auzit cântând ei s-au mirat, căci nu-l cunoşteau pe căpitan amator de muzică vocală, deci au intuit că se petrece ceva extraordinar, iar pentru aceasta ei s-au grăbit.

Bontekoe le-a spus că au achiziționat un bivol, dorința însoțitorii săi să rămână şi pericolele la care a fost expus la întoarcerea lui.

Olandezii doreau mult să-i „încingă” zdravăn pe cei doi insulari neliniştiți, dar căpitanul lor le-a

recomandat să se abțină căci tovarăşii lor pot plăti cu viața cea mai mica zgârietura pe care le-ar fi făcut-o insularilor.

Privindu-l pe căpitan, insularii nu mai păreau preocupați cu vreo idee de pericol.

Ei au coborât şi au intrat în tabără, se uitau la toate obiectele ca un copil sălbatic şi curios, au petrecut noaptea şi au dormit alături de Ron şi căpitan, pe care i-au recunoscut ca fiind cei doi lideri ai trupei.

După ce bărbații au adormit în corturi, Ron şi căpitanul s-au mutat în barcă.

Noapte a trecut în linişte, cu toate acestea, căpitanul a dormit prost, îngrijorat de soarta celor patru marinari rămaşi în sat.

Într-adevăr, soarele a răsărit, şi prima parte a dimineții a trecut fără să se petreacă nimic nou.

Cu toate acestea, pe la ora nouă dimineața, oamenii i-au spus căpitanului că au văzut doi insulari urmărind un bivol în preajma lor.

Un om, vorbind puțin limba locală, l-a însoțit pe căpitan care atunci când a ajuns în fața acestor oameni şi le-a cerut să predea bivolul olandezilor, ei au răspuns că acel bivol nu este cel achiziționat de căpitan.

Ei au spus că bivolul achiziționat de către căpitan era atât de sălbatic că au fost forțați să aleagă câțiva insulari care să-i însoțească pe cei patru olandezi, aceştia erau în spatele lor călăuzind bivolul. Acest răspuns părea destul de

plauzibil.

De asemenea, pentru un moment, el a calmat temerile căpitanului.

Apoi el s-a oferit să cumpere al doilea bivol, conform cu prețurile de pe insulă şi a plătit animalul.

Dar când a trebuit să ducă bivolul spre tabără, animalul a devenit şi mai indisciplinat decât celălalt. Văzând aceasta Bontekoe, a luat un topor şi i-a tăiat picioarele.

Dar la vederea acestui, insularii, în ciuda prețul primit, s-au repezit la bivol cu strigăte puternice, şi ca şi cum ar fi fost un semnal, două sau trei sute de camarazii ai lor s-au repezit spre barcă.

Intențiile lor rele erau evidente, deci, cei trei olandezi, care păstrau un foc mic în fața corturilor, i-au văzut primii şi au fugit spre căpitan, povestindu-i de atac.

În acelaşi timp, un alt grup de cincizeci de oameni, care părea animați de intenții nu mai puțin ostile, a apărut din altă parte.

Bontekoe a calculat numărul ambelor trupe şi, constatând că erau atât de slab înarmate, a hotărât să se apere, a strigat la oamenii lui:

— Stați! Aceşti nenorociți nu sunt atât de mulți încât să ne sperie! Dar, în acelaşi timp a apărut o a treia trupă, aceasta era bine armată cu scuturi şi săbii.

Dacă fiecare olandez, ar fi avut puşca şi

muniția cu care s-au lăudat în fața insularilor, rezistența ar fi fost încă posibilă, dar contra a şase sute de oameni sau cam aşa ceva, olandezii care nu erau mai mult de şaizeci şi şapte şi ei posedau, aşa cum am spus, doar două topoare şi o sabie. Căpitanul a ştiut atunci că o retragere era singura cale de mântuire care a mai rămas, şi vocea lui a răsunat tare:

— Prieteni! a strigat el, spre şalupă! Spre şalupă!

Un strigăt, un strigăt de alarmă real, fiecare l-a urmat.

Din păcate, barca nu a era gata de plecare, când au ajuns în apropierea râului, aşa că o parte din olandezi a trebuit să facă față insularilor, în timp ce ceilalți se retrăgeau.

Doi membri ai echipajului au apucat cele două topoare, şi brutarul a pus mâna pe sabia veche şi lupta a început.

A fost un teribil moment de luptă corp la corp.

Văzând că olandezii nu au arme, insularii, au realizat că au avantajul numeric şi avantajul armelor, şi s-au grăbit spre şalupă cu strigăte teribile.

În acel moment se lupta pe sol, la bord şi în apă.

Şalupa a fost trasă în apă înainte ca insularii să o înconjoare

Căpitanul, s-a urcat la bord şi a strigat

brutarului care era aproape de coardă:

— Taie parâma!

Dar sabia tăia prost şi nu a avut nici un efect asupra unei coarde flexibile, iar apoi, brutarul a fost obligat să se întoarcă şi a folosit sabia împotriva unui insular de care a fost atacat.

Căpitanul, s-a aplecat, a apucat parâma şi a strigat:

— Toporul!

De data aceasta, a fost suficient pentru a tăia coarda.

Apoi, căpitanul a strigat din nou:

— Pe şalupă! Urcați repede!

La acest strigăt, cei care nu erau grav răniți sau morți s-au retras, iar cei care erau pe şalupă i-au ajutat să urce pe cei care se retrăgeau, în timp ce patru bărbați, care din cauza luptei au ajuns mai târziu la țărm, s-au aruncat în mijlocul curentului.

Când s-au apropiat, cei din şalupă au aruncat o funie cu care i-au urcat în barcă.

Apoi, ca şi cum cerul era de partea lor, în sfârşit, un ajutor pentru sărmanii naufragiați, față de faptul că focul şi pământul nu i-a favorizat, părea că vântul îi va salva, acesta s-a schimbat brusc, suflând dinspre interiorul insulei şi a împins barca spre mare.

Au traversat bariera de brizanți, şi după cinci minute s-au aflat pe partea cealaltă, cel puțin, în afara oricărui pericol.

Credința insularilor, cărora le era totuşi teamă de olandezi şi nu i-au urmărit, era că şalupa va eşua.

Providența a permis să nu fie aşa, iar vântul a continuat să fie favorabil, şalupa a fost curând departe de țărm.

Două lucruri au întristat echipajului şi pe curajosul său căpitan:

Mai întâi durerea de a fi fost forțați să abandoneze patru tovarăşi cu care au îndurat atâtea greutăți şi pericole.

Apoi, să descopere că bunul brutar, care cu atât de multă vitejie le-a sprijinit retragerea, a fost rănit în piept. Rana în sine nu era periculoasă, dar un cerc negru s-a format în jurul ei, comandantul şi-a dat seama că ea a fost făcută de o săgeată otrăvită. Căpitanul, i-a cerut chirurgului să ia imediat cuțitul şi să taie carnea rapid, dar otrava din insulele indoneziene nu iartă, după cum ştim, şi după cinci minute rănitul paralizat, deja, a scos un oftat scăzut şi a căzut mort.

Căpitanul a trecut apoi la revizuirea echipajului.

El a pierdut şaisprezece oameni: cei patru care au rămas în sat, unsprezece care au fost ucişi în timpul îmbarcării, şi nefericitul care tocmai a murit.

A rostit o scurtă rugăciune peste corpul sărmanului brutar şi l-au aruncat în mare.

Capitolul V

Blue Mountains

S-a hotărât să urmeze direcția vântului.

Apoi, pentru prima dată aveau răgazul să regrete moartea tovarăşilor absenți, după aceea au trecut la inventarierea alimentelor.

Rațiile s-au limitat la opt găini şi un pic de orez, care au fost distribuite la cei cincizeci şi şase de marinari rămaşi.

Dar, după cum bine se ştie, această puțină mâncare nu a putut satisface nevoile oamenilor care au suferit mai mult de paisprezece zile de foame şi au avut neşansa de a găsi un pământ neospitalier.

Ei trebuiau să ajungă din nou pe pământ, şi s-au îndreptat spre coastă.

Aceasta era înțesată de insulari, dar văzând că olandezii se îndreaptă spre ei, au fugit şi au abandonat țărmul.

Marinarii s-au grăbit să coboare, pentru a aduna stridii, midii şi melci marini, pentru a bea apă dintr-un izvor, fiecare în funcție de setea lui, pentru a umple cele două butoaie şi a se întoarce.

Căpitanul a hotărât, să caute o insulă pustie unde puteau, fără teamă de surprize, să găsească apă, fructe şi fructe de mare.

Hotărârea a fost adoptată.

În afară de câteva informații atât de puține date de insularii de pe Sumatra despre Java nu aveau alte cunoştinţe.

Noaptea a fost calmă şi marea a fost frumoasă, şi nu au apărut evenimente deosebite, situația lor putea fi considerata admisibilă.

La ivirea zorilor au avut în raza vizuală trei insule.

Din moment ce nu au văzut nici o mişcare pe malul lor au crezut că sunt nelocuite; era exact ceea ce au vrut. S-au îndreptat spre ele, şi au acostat la cea mai mare dintre acestea.

Ea era acoperită de bambuşi, palmieri şi un munte.

În primul rând, apa era curată şi bună la gust, marinarii au avut ideea de a stoca cât mai multă posibilă în afară de cele două butoaie.

În acest scop, au tăiat o mulțime de bambus, au străpuns nodurile cu un băț, cu excepția ultimului, au umplut cu apă bețele de bambus şi capătul opus l-au închis cu dopuri.

În acest mod rezerva de apă aproape s-a dublat. Apoi au mers la palmieri, au tăiat vârfurile moi ca de ceară care aveau gust de varză crudă, şi după ce au mâncat, s-au aprovizionat cu o cantitate apreciabilă.

După care oamenii s-au răspândit pe mal pentru a căuta scoici.

Între timp Bontekoe a urcat pe munte.

Ajungând în vârful acestuia, amintindu-şi de

lanțul de evenimente miraculoase, cum a fost amenințat cu moartea şi a avut şansa să rămână în viață, un sentiment de recunoştință religioasă i-a inundat inima, şi în fața acestei coaste inospitaliere, acestei mări devorante, a căzut în genunchi şi i-a mulțumit lui Dumnezeu.

Apoi, ridicând capul, ochii lui s-au oprit la orizont.

În dreapta lui, la azimut, a văzut un munte cuprins uşor de o ceață albăstruie, uitându-se cu atenția el a distins un lanț de stânci, şi în mijlocul acestor aburi azurii, două vârfuri semețe.

Instantaneu o amintire i-a revenit în minte.

Adesea, în Olanda, la Hoorn, în jurul unei mese imense, fiecare cu o halbă de bere în fața lui, el l-a auzit povestind pe prietenul lui, William Schouten, care a făcut două călătorii în Indiile de Est, el a auzit atunci că în spatele Bataviei se întindea un lanț de munți care aveau două vârfuri ridicate deasupra norilor şi datorită culorii albastre cu care erau înconjurați erau numiți Blue Mountains.

Dacă aceşti munți erau cei despre care povestea William Schouten, nu a fost nici o eroare în estimarea lui Bontekoe şi era doar o scurtă distanță până la Java, unde se afla o misiune olandeză, de unde ar putea primi ajutor.

El a coborât repede, a alergat la oamenii săi, care au continuat să cerceteze insula, şi le-a spus speranțele lui.

Apoi, toți împreună, invitând pe căpitan să preia conducerea au pregătit şalupa pentru a porni în direcția munților.

În şalupă urcaseră cochiliile strânse, vârfurile tăiate de palmieri, tulpinile de bambus pline cu apă, şi, vântul fiind favorabil, au pus cap compas în direcția celor doi munți.

Noaptea a venit, munții s-au stins în amurg, dar stelele au apărut pe cer, şi ei s-au ghidat după stele.

Când ziua următoare a sosit s-au oprit datorită unui calm plat. Dezamăgirea a fost mare la început, pentru că ştiau că în modul în care au navigat în timpul nopții, ar fi trebuit să atingă coasta Javei.

Dar brusc un marinar, care s-a urcat pe catarg, a țipat de emoție, şi apoi, frecându-se la ochi, el a anunțat că a văzut douăzeci şi trei de corăbii.

Întregul echipaj a scos strigăte de bucurie şi au început să fredoneze cântări vesele.

Apoi, s-au grăbit să vâslească pentru a ajunge la flotă.

Aceste douăzeci şi trei nave erau olandeze şi erau comandate de Frederick Houtmann Dalkmaer.

Comandantul era pe puntea lui, prin urmare, la rândul său, cu o lunetă, a urmărit fiecare mişcare a şalupei care se apropia, şi care cu ochii lui instruiți a recunoscut urmele unui

mare dezastru.

În consecință, naufragiații au văzut în curând cum o barcă era coborâtă de pe corabie şi, la rândul său vâslea rapid către ei. Aceasta barcă a fost trimisă de comandant.

Apropiindu-se marinarii din cele două bărci s-au ridicat, fluturând pălăriile lor şi rostind strigăte de bucurie.

Această bucurie era chiar mai mare când în curând au recunoscut câțiva marinari cu care au navigat împreună de când au părăsi Texel şi până în Golful Biscaya unde s-au despărțit.

Bontekoe şi Ron au urcat în barca trimisă şi au mers la bordul Navei *Admiral*.

Şalupa de pe *Nieuw-Hoorn*, i-a urmat.

Cei doi ofițeri au urcat pe punte, unde îi aştepta Frederic Houtmann.

Au povestit pe scurt prin ce au trecut.

Cei doi au raportat în fraze scurte lunga suferință prin care au trecut. Amiralul şi-a dat seama repede că toți aceşti oameni buni aveau mare nevoie să se refacă, a acoperit masa lui cu pâine, vin şi carne şi i-a invitat pe Bontekoe şi Rol, de asemenea a ordonat ca şi restul naufragiaților să fie primiți la bord şi i-a încurajat pe oamenii lui să facă tot posibilul ca să satisfacă nevoile noilor veniți.

Când Bontekoe şi Rol s-au aşezat la această masă, când au avut înaintea lor pâine, vin, preparate din țara lor, s-au uitat unul la altul, şi

au izbucnit în lacrimi, mulțumind din inimă amiralului de masa dată în onoarea lor.

Amiralul a dat acestor oameni sărmani posibilitatea de a se recupera toată ziua, şi a doua zi, la bordul iahtul lui, el i-a condus la Batavia, unde ei au ajuns în mijlocul unei imense aglomerații de oameni care ştiau deja nenorocirile lor şi modul miraculos în care au scăpat de o moarte triplă, fiind amenințați de foc, apă şi pământ.

În aceeaşi zi s-au prezentat la sediul General Company, unde au fost primiți cu acelaşi tipic ca şi la amiral.

Ei au trebuit să spună la rândul lor, ceea ce spuseseră deja în ziua anterioară amiralului Frederick Houtmann, şi impresia a fost aceeaşi, primirea a fost similară, cu diferența că primirea la bordul Navei *Admiral* a durat douăzeci şi patru de ore, în timp ce la sediul General Company a durat opt zile.

În cele din urmă General Company, crezând că era bine de a utiliza oamenii care au demonstrat în timp atât de mare curaj şi au servit cu sfințenie, comisia l-a numit fără probleme pe Bontekoe în calitate de căpitan al navei *Bergeboot* şi pe Rol l-a numit ca secund pe aceeaşi corabie.

Ambii s-au aflat din nou împreună şi de multe ori au discutat despre aventurile trăite pe *Nieuw-Hoorn*.

În ceea ce-i priveşte pe marinari, ei au fost

împărțiți pe alte corăbii, în conformitate cu necesitățile amiralității.

Mai târziu Rol a câştigat guvernarea Fortului Amboyna, aflat în una din Insulele Moluce, şi a murit acolo.

În ceea ce-l priveşte pe Bontekoe, după ce a fost folosit în mai multe expediții datorită curajul său şi serviciile sale pe mare în slujba ştiinței şi fiind apreciat de guvern, el a plecat spre Europa pe 06 ianuarie 1625 şi a debarcat în *EALAND* pe 15 noiembrie următor, s-a retras în Hoorn oraşului său natal, unde a scris această poveste, pe care o redăm ochilor cititorilor noştri două sute de ani după ce a fost scrisă.

Ce texte fait partie du recueil «Les drames de la mer» - 1852

Publiés en 1852, lors de l'exil bruxellois d'Alexandre Dumas, «Les Drames de la mer» sont un recueil de nouvelles inspirées d'histoires maritimes véritables, toutes plus saisissantes les unes que les autres. «Le vent souffle fort dans *Bontekoe*, *Le Capitaine Marion*, *La Junon* et *Le Kent*. Au fil des pages, la houle s'obstine et la tempête menace. Sans parler de toutes ces soutes enflammées, radeaux en perdition ou cannibales affolants qui ajoutent encore à l'emphase. Autant d'ingrédients susceptibles d'estampiller une manière et d'accréditer un genre. Avec d'autant plus d'efficacité que les faits restitués sont réels, empruntés à l'histoire, constitutifs du grand livre des découvertes maritimes hollandaises, françaises et britanniques» écrit Benoît Heimermann dans sa préface.

Deux hommes, deux navires, quatre récits ayant pour cadre l'océan Indien, l'océan Pacifique ou, plus proche de nous, l'océan Atlantique. Des histoires au romantisme exalté et violent.

Alexandre Dumas

Bontekoe